

17.08x13.98	1	2	עמוד	כותרת	הארץ -	26/01/2020	71742722-2
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790							

גדעון לוי

אדם אחד, קול אחד

ולפעול להגשמתו, או להיכנע לא־פרטהייד תמורת חופו הדולרים שהאמריקאים מבטיחים. כמותם, כמובן, הישראליים: גם החלום על המדינה היהודית נגוו סופית, קץ הציונות. שתקתם, תמכתם, הת־עלמתם, עכשיו תתמודדו.

אבל לבשורת טראמפ ולכניעת העולם יש משמעות הרת גורל בה־רבה. טראמפ מכוון לא רק ישראל חדשה, אלא גם עולם חדש. עולם בלי משפט בינלאומי, בלי כיבו־דן של החלטות בינלאומיות, בלי מראית עין של צדק. עולם שבו לחתנו של נשיא ארה"ב יש יותר כוח מלעצרת הכללית של האר"ם. אם ההתנחלויות מותרות — הכל מותר. מה שהושג בכוח, ישוחרר רק בכוח. בעולמם של טראמפ והימין הישראלי, אין מקום לח־שים. אין להם שום זכויות.

מעכשיו, אדם אחד, קול אחד. קולו האחד של טראמפ (ונתניהו), או קולם השווה של כל מי שחיים בישראל־פלסטין. אירופים, פלס־טינים וישראלים — הגיעה העת לבחור בין השניים.

ובמיוחד לאיחוד האירופי, להמ־שיך לשלם את מס השפתיים הנ־בוב שלהם לפתרון שתי המדינות. אין. לא היה. לא יהיה.

אם הקהילה הבינלאומית, וכ־מותה הרשות הפלסטינית, רוצות להגיע אי פעם לפתרון הבעיה הפ־לסטית, נותרה בפניהן רק דרך אחת — כינון דמוקרטיה בין הנהר לים. דבר אחר לא נותר. אירופה, שנהפכה לסוּתמת הפיות של מב־קרי הכיבוש, תהיה חייבת לאמץ לעצמה שפה חדשה, שפת הו־כויות השוות. לא נותרה וולתה. שתי ברירות לעולם: הכרה באפ־רטהייד, או פתרון המדינה הדמו־קרטית האחת. אירופה לא תוכל להמשיך לחבק את ישראל ולדבר על "ערכים משותפים" עם מדינת האפרטהייד הרשמי. היא תיאץ להיזכר סוף סוף איך נהגה בקוד־מתה, דרום אפריקה, ואיך תרמה עם סוג של BDS להפלת משט־רה. גם מחמוד עבאס והרשות הפלסטית יאלצו להיפרד מה־חלום. הוא נגוו. יש אחר תחתיו, והם יאלצו לאמצו, לדבר בשפתו

להעלות על דל שפתיים את הפ־תרון הזה מבלי להלעיג את עצמם עד בוש. איך יעזו מדינות אירופה להזכיר את פתרון שתי המדינות מבלי לבזות את עצמן? איך יעו השמאל הציוני לדבר על הקמת מדינה פלסטינית? היכן בדיוק? בין בית לחם לבית אומר, עם מפ־צת גוש עציון המסופחת באמ־צע? בין מזרח ירושלים ליריחו, עם מטרופולין מעלה אדומים הרבו־נית בתווך? אכן מדינה פלסטינית, מדינת הגמדים, מיני־פלסטין, דני־מים ועירים של בתים ובוכות אדם במפגן גרוטסקי של פתרון צדק. עם הבקעה ורוב ההתנחלויות בריבונות ישראלית אפשר להב־טיח לפלסטינים לא מדינה, לא חצי מדינה ולא עירייה — רק מושבת עונשין. עם הבקעה והת־נחלויות מסופחות מכריו דונא־לד טראמפ על כינונה של מדינת האפרטהייד, היא מדינת ישראל, מעכשיו גם רשמית. הרצל התחיל בבאזל, טראמפ סיים בוואשינג־טון. מעכשיו אי אפשר יהיה לה־נית עוד לקהילה הבינלאומית,

וכנית המאה מביאה אתה שתי בשורות, האחת טו־בה והאחת רעה: היא קו־ברת קבורת חמור את הגווייה המתגוללת כבר שנים בראש חו־צות — פתרון שתי המדינות — ואלו החדשות הטובות. היא תוליד מציאות חדשה, שבה אין עוד שום משמעות למשפט הבינלאומי, לה־חלטות המוסדות הבינלאומיים או לקהילה הבינלאומית בכלל, ואלו החדשות הרעות.

חדורי תקווה שמשרה עלינו כרוב חסדו נשיא ארה"ב, נתחיל בטובות: בעקבות תוכניתו, שוב לא יוכל איש לדבר ברצינות על פתרון שתי המדינות; ספק אם אי פעם נולד, עכשיו מות הומת. אין מדינה פלסטינית, ולעולם לא תי־כות. חוצפתה של אמריקה — תמי־כה בסיפוח עכשיו ובהקמת המ־דינה רק "בעתיד", כאילו הנושא הבוּער הוא הסיפוח ולא הכיבוש — היא רק הקיטוט שעל ארון המ־תים. הרשות הפלסטינית, האיחוד האירופי, האר"ם, הממסד היהודי והשמאל הציוני לא יוכלו עוד